

правильному застосуванні. Щоб їм протистояти потрібно створити і налагодити комплексну, багаторівневу систему захисту.

Список використаних джерел:

1. Ткачук Т.Ю. Характерні особливості конкурентної розвідки та промислового шпигунства // [Електронний ресурс]- Режим доступу <http://personal.in.ua/article.php?id=451>
2. Березин І. Промислове шпигунство, конкурентна розвідка, бенчмаркінг й етика цивілізованого бізнесу // Практичний Маркетинг. – 2005. – 22 липня. – № 101.
3. Вовченко В.В. Проблемы защиты информации от экономического шпионажа / В.В. Вовченко, И.О. Степанов // [Електронний ресурс]- Режим доступу <http://www.analitika.info>
4. Теорія економічного аналізу: Навч. посіб. / Купалова Г.І. – К., 2008. – 639 с.

Задущинський О.П.

студент,

*Навчально-науковий інститут інформаційної безпеки
Національної академії Служби безпеки України*

СУБ'ЄКТИ ІНФОРМАЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ УКРАЇНИ: ПОНЯТТЯ ТА ВИДИ

Важливим аспектом розвитку суспільства є інформаційно-комунікативна діяльність, яка в сучасних умовах визначально впливає на формування інформаційної політики. Політика завжди пов'язана з потребами та інтересами людей, з реалізацією владних функцій, з діяльністю інститутів громадянського суспільства і держави; вона знаходить відображення і вираження в суспільній, масовій свідомості, громадських настроях, соціальному самопочутті.

Тотальна глобалізація та інформатизація усіх сфер життєдіяльності людської цивілізації гостро визначає проблему інформаційної політики України, яка стає все більш нагальною.

Захист інформаційної безпеки здійснюється шляхом проведення виваженої та збалансованої політики держави в інформаційній сфері. Враховуючи, що політика інформаційної безпеки як суспільне явище має комплексний характер і включає внутрішньо і зовнішньополітичні, економічні, технологічні, військові та інші елементи, тому вона потребує комплексного підходу через призму норм адміністративного права у формуванні, адже йдеться саме про проведення державної політики, тобто певних владних відносинах. Сьогодні інформаційна сфера є інтегруючою основою життєдіяльності суспільства, а забезпечення інформаційної безпеки визнається однією з концептуальних основ його подальшого розвитку. При таких умовах особливого значення набуває формування виваженої державної інформаційної політики на основі системних наукових досліджень явищ інформаційної сфери, провідне місце серед яких займає інформаційна безпека.

Інформаційний простір завдяки трансграничності та віртуальному характеру виступає в сучасному світі як одна з основних сфер інтеграції людського співтовариства в планетарних масштабах [4].

Основними структурними елементами інформаційного простору суспільства, на які має здійснюватися керуючий вплив при реалізації державної інформаційної політики, є суб'єкти, що реалізують і здійснюють масове інформування (засоби масової інформації та масові комунікації), а також суб'єкти, які активно актуалізують свої інтереси в інформаційному просторі та генерують значущі в масштабах суспільства інформаційні потоки.

Основними суб'єктами управління, що здійснюють керуючі інформаційні впливи, є:

- органи державної влади та управління (насамперед, структури, що вступають в активну комунікацію з населенням – служби у зв'язках з громадськістю, підрозділи, що реалізують концепцію електронного урядування);

- державні й недержавні засоби масового інформування, а також недержавні суспільно-політичні об'єднання, інформаційна й комунікативна діяльність яких відповідає національним інтересам держави [3].

Головними напрямками і цілями державної інформаційної політики є:

- забезпечення доступу громадян до інформації; зміцнення матеріально-технічних, фінансових, організаційних, правових і наукових основ інформаційної діяльності;

- забезпечення ефективного використання інформації;

- забезпечення інформаційної безпеки;

- сприяння постійному відновленню, збагаченню і збереженню національних інформаційних ресурсів;

- створення загальної системи охорони інформації;

- сприяння міжнародному співробітництву в галузі інформації [1].

В інформаційному суспільстві з усе більше зростаючою залежністю людей від інформації, засоби масової інформації (ЗМІ) та масові комунікації як суб'єкт діяльності здобувають усе більше маніпулятивний характер. В основі цього процесу лежать такі причини (групи причин):

- причини, що зумовлені упередженістю та суб'єктивізмом людей, які працюють у сфері масової комунікації, тобто ті перекручування, які викликаються їх індивідуально-психологічними, особистісними властивостями, політичними пристрастями, симпатіями тощо.

- причини, обумовлені політичними, соціально-економічними й організаційними умовами, у яких здійснюють свою діяльність засоби масової комунікації, зокрема, залежність засобів масової інформації й масових комунікацій від конкретних соціальних суб'єктів.

- причини, обумовлені самим процесом функціонування засобів масової інформації. Для того, щоб привернути увагу й завоювати масову аудиторію засобів масової інформації й масових комунікацій при наданні матеріалів і підготовці повідомлень, різних програм керуються певними загальними правилами або принципами [3].

Розширення уявлень про інформацію за останні десятиліття спричинило зміни в політичних системах, зокрема значно зріс вплив інформації на характер взаємодії влади і громадськості. Глобалізаційні процеси зумовили зростання можливостей засобів масової інформації здійснювати контроль за політичною, бізнесовою діяльністю. Відповідно гармонізація цих процесів потребує генерування нових підходів до розвитку інформаційного суспільства, що, у

свою чергу, спонукає потребу подальшого наукового дослідження і обґрунтування глобального інформаційного простору та місця і ролі людини в ньому.

Список використаних джерел:

- 1.. Закон України від 02.10.92 № 2657 «Про інформацію».
2. Корнієнко В.О. Державна інформаційна політика в контексті глобальних викликів / О.В. Корнієнко // [Електронний ресурс] // Режим доступу: http://ir.lib.vntu.edu.ua/bitstream/handle/123456789/9145/Inform_pol.pdf?sequence=1&isAllowed=y
3. Косоков О.М. Інформаційний простір як об'єкт управління в системі державної інформаційної політики / О.М. Косоков // [Електронний ресурс] // Режим доступу: file:///C:/Users/%D0%95%D0%B2%D0%B3%D0%B5%D0%BD%D0%B8%D1%8F/Downloads/ZKhUPS_2016_3_14.pdf
4. Лісовська Ю.П. Державна політика забезпечення інформаційної безпеки України: адміністративно-правовий аспект / Ю.П. Лісовська // [Електронний ресурс] // Режим доступу: <http://molodyvcheny.in.ua/files/journal/2015/2/156.pdf>

Луцаїна Д.А.

студент,

*Навчально-науковий інститут інформаційної безпеки
Національної академії Служби безпеки України*

ЕКОНОМІЧНА ДОЦІЛЬНІСТЬ СТВОРЕННЯ КСЗІ

При формуванні економічно доцільних систем захисту інформації на підприємствах в першу чергу необхідно враховувати корисність (цінність) інформації. При вирішенні цього завдання виникають питання, у трактуванні яких науковці й досі не одностайні. Зокрема, це ідентифікація факторів, які впливають на корисність (цінність) інформації, формування підходів до оцінювання корисності (цінності) саме економічної інформації на протигагу фізичній та іншим її видам, обґрунтування відмінностей між поняттями «корисність» та «цінність» інформації тощо [1].

В складних економічних умовах господарювання сучасних українських підприємств, які викликані спадом виробництва та фінансовими труднощами, а також відсутністю їх підтримки зі сторони держави, важливою умовою успішної реалізації власної цілі підприємства є створення надійної системи захисту інформації, що забезпечує збереження та розвиток конкурентних переваг підприємства на основі використання його інформаційних ресурсів.

Для збереження інформації на підприємствах використовуються певні захисні методи (організаційний, технічний, правовий), тобто створюється КСЗІ. При КСЗІ повинно бути адаптоване до специфіки зовнішнього середовища підприємства та його внутрішніх можливостей. Саме тому на кожному окремому підприємстві методи захисту інформації можуть бути різні за масштабами і формою. Кількісний і якісний склад способів і прийомів захисту інформації залежить:

- *від специфіки виробничої діяльності* (найбільше потребують захисту інформації підприємства, котрі функціонують в умовах інтенсивної